

Напред на бели коне яздат четирма тръбачи. Те издигат тръбите си, ослепително блясва желтата полирована мед и изведнъж високо и рязко прозвучава трепетна и тържествена мелодия. В паузите на тая музика иде тежкия тропот на хилядите копита, прозвънтят сабли, пръхтят уморено конете. Дядо Маринко е сам на мегданя, все тъй блед и неподвижен, с откритата глава. Косата и брадата му се белеят като сняг.

Тръбите млъкват, конниците се събират и спират на мегданя. Една минута те стоят неподвижни и мълчаливи в гъста и плътна маса. Червените им мундири се сливат в голямо, четвъртито и кърваво петно, което запълва целия мегдан, изправените нагоре пики, на върховете, на които висят жълти флагчета, изглеждат като стъблата на честа млада гора. Чува се висока и напевна команда. Войниците се разреждат и бързо скачат от конете. Всеки развежда коня си, и сега тая грамадна жива маса с безпорядъчното си движение изглежда по-страховита. Големите изпотени коне пръхтят, леко размахват късите си опашки, удрят с крак в земята, измъчвани от жегата и от мухите. Войниците изглеждат възбудени и весели, приближават до плетищата, нависват клонете на овошките и берат неузрелите още сливи и зарзали. Те ядат лакомо, смеят се,